

Eminescu- omul

Mihai Eminescu- cel pe care N. Iorga avea să-l numească „expresia integrală a spiritului românesc” - s-a arătat pe „cerul cu stele sudice” la 15 ianuarie 1850, în vestitul Botoșani.

Rădăcinile tânărului Mihai care-și face apariția într-o lume „nepregătită să-l asculte și să-l înțeleagă” (M. Cojocaru) sunt mult ramificate, pornind de la rudele pe linie paternă- Eminovici- și maternă- Jurașcu.

Gheorghe Eminovici- tatăl- aparținea unei familii de români migrați în N-ul Bucovinei, în satul Călineștii lui Cuparencu; el face eforturi deosebite pentru a-i trimite pe cei șase feciori la școli înalte, oferindu-le totodată posibilitatea de a practica meserii precum cele de doctor, avocat, militar etc.

Raluca Jurașcu- mama poetului- făcea parte dintr-un neam de mici boieri moldoveni, al cărui principiu moral era fervoarea ortodoxă, fapt pentru care o parte din frații și surorile sale au ales viața monahală.

Al cincilea fiu al familiei Eminovici își petrece anii copilăriei în locurile natale, hoinărind prin codrii bătrâni, acompaniat fiind de susurul izvorului și de buciumul de la stână. Conform tradiției timpului, Mihai începe să studieze acasă, cu un dascăl particular, parcurgând astfel primele două clase primare. Ca elev la Ober Gymnasium, Eminescu întâmpină numeroase greutăți, a căror cauză o constituie imperfecțiunea sa în a vorbi limba germană în comparație cu ceilalți colegi care erau de vârstă mai mare și o învățaseră în clasele anterioare; și acesta nu este singurul obstacol: în clasa a II-a rămâne repetent din pricina matematicii și a limbii latine, ceea ce-l determină ca în anii următori să studieze serios aritmetica la National Hauptschule. Nemulțumit de disciplina rigidă a instituției germane de învățământ, tânărul devine autodidact, dobândind o cultură impresionantă.

Dornic de cunoaștere și mereu atras de folclorul românesc, Mihai călătorește prin vestite locuri ce-i umplu sufletul cu pace și lumină binefăcătoare. Fără a fi în posesia vreunui atestat școlar care să-i confirme cunoștințele necesare, Eminescu urmează cursurile universitare la Viena și Berlin, beneficiind de sprijinul financiar al neobositei sale familii, precum și al Societății Junimea, reușind să-și completeze și să consolideze informațiile cu privire la filosofie, istorie antică orientală; reîntors în țară, obține titlul de lider al tinerilor intelectuali. În anii următori ocupă diverse funcții, cum ar fi cea de bibliotecar la Universitatea din Iași, revizor școlar, redactor la „Curierul de Iași” și, din 1877, redactor la ziarul „Timpul” din București.

Depănând firul vieții acestui om, nu trebuie să neglijăm prietenia sa cu Ion Creangă, prietenie ce a stat sub semnul sincerității și al poveștilor culese de pe înSORITELE plaiuri moldovenești.

Mihai Eminescu a dus și o adevărată luptă politică, fiind un susținător al Partidului Conservator, fapt ce a stârnit simpatia publică pentru acest partid.

Fire romantică, „sensibil la tot ce i-a marcat existența”(M.Popa), Mihai a iubit și el „un înger de fată”, „o dulce porumbiță, cu chip alb de copiliță”, aceasta purtând numele de Veronica Micle.

Mărturie dragostei lor stă un buchet de câteva scrisori ale celor doi, adunate sub titlul „Dulcea mea Doamnă/ Eminul meu iubit”. Acest sentiment reprezintă un model pentru generațiile următoare, ce, prin iubire, își construiesc o lume a lor în care domnesc pacea și duiosia.

Activitatea publicistică, desfășurată la „Timpul”, este epuizantă, grăbind izbucnirea bolii care pune capăt zbuciumului său interior, urmând ca la 15 iunie 1889, să fie redat eternității.